

несчастіе было не лишеніе—то отъ прѣстола, но возмущеніе—то на сына му, когото той обичалъ.

Семей, единъ отъ внуцы—тѣ Сауловы, излѣзълъ на срѣщѣ Давиду. Той хвърлялъ съ камане на Давида и на дружиѣ—тѣ му, проклиналъ го и кричалъ: „бѣгай, бѣгай изъ нашѣ—тѣ земѣ, мажу беззаконный! Сега ти отвръща Богъ за проля—нѣ—тѣ кръвь на Саула и на сынове—тѣ му, сега Богъ отдава царство—то на сына ти Авессалома.

Авесса, който былъ воинъ храбръ, вѣренъ, усерденъ и прѣдаденъ на Давида, ся запалилъ отъ гнѣвъ, кога чулъ тыи ругателства и клеветы, и казалъ Давиду: „какъ смѣе тоя прѣзрѣнъ человекъ да проклѣна моего царя? Азъ не могъ да търпѣю това, щѣ идѣ да му отсѣкѣ главѣ—тѣ.“

Давидъ казалъ съ кротость: „нема ты забрави, че собственный ми сынъ е вдигнѣлъ противъ мене оружіе? Какво почтеніе могъ да имамъ отъ чуждѣ человекъ? Остави го да мя проклѣна. Може да ся докара, да ся умилостави Богъ надъ мене, и проклѣтїи—тѣ на тогова да ся обрѣнѣтъ менѣ въ благословеніе“. Царя—тѣ си продължавалъ пѣтя, а Семей дълго время вървѣлъ подира му съ проклѣтїи, и мѣталъ на него отъ высоты—тѣ камане и тынѣ.

Давидъ со всичкы—тѣ си момцы прѣминѣлъ прѣзъ рѣкѣ Иорданъ и отдалечилъ ся въ пустынь—тѣ. Тамъ той и момцы—тѣ му имали нуждѣ отъ всичко, что е потрѣбно за живѣніе. Нѣкой си добродѣтельный старецъ, по имя Верзелій, и други още двама честны человекы принесли на царя и на дружи—нѣ—тѣ му постелкы, разны сѣждове и всичко, что е потрѣбно за ѣдене.

Каква противоположность между постѣпкы—тѣ на недостойныя Семей и благородство—то на добродѣтельный Верзелія! Единъ проклѣна царя си, като го гледа въ несчастіе, и смѣта, че той вече нѣма способъ да му направи зло; другыя—тѣ бърза да му даде помощь, безъ да има надеждѣ да прииме отъ него нѣкойѣ награды за добро—то.